

عنوان مقاله:

مقابله با نفرت پراکنی در نظام های حقوقی هند و پاکستان و ایران

محل انتشار:

دومین کنفرانس ملی علوم انسانی و توسعه (سال: 1399)

تعداد صفحات اصل مقاله: 14

نویسندگان:

محمد املائی - دانشجوی کارشناسی ارشد حقوق ارتباطات دانشگاه علامه طباطبایی

محمد عباسی - دانشجوی کارشناسی ارشد حقوق ارتباطات دانشگاه علامه طباطبایی

خلاصه مقاله:

از جمله چالش هایی که آزادی بیان به عنوان یکی از حقوق اساسی و بنیادین بشری همواره با آن مواجه بوده است مسئله ی بیان های تنفرآمیز است. به طور خلاصه منظور از بیان تنفرآمیز بیان هایی است که در آن شخص یا گروهی به دلیل ویژگی های خاص خود مورد حمله قرار گرفته و یا تحقیر می شود. اهمیت مقابله با این نوع بیان ها از آنجا نمود بیشتری پیدا کرده است که این پدیده نامطلوب منجر به جرایمی می شود که در آن مجرم با پس زمینه تعصبات خود، گروه های خاص اجتماعی را مورد خشونت های شدید قرار می دهد. رویه قانون گذاری های مختلف درباره حدود و لوازم آزادی بیان بر این بوده است که در تقابل این حق بشری با بیان تنفرآمیز، آزادی بیان با چارچوب های مشخصی محدود شود. در بررسی این که بر اساس قانون چه چیزهایی را میتوان و چه چیزهایی را نمیتوان آزادانه درباره تفاوت های خود با دیگران بیان کرد با محدودیتهایی قانونی مواجه می شویم که از آن با نام سانسور نفرت پراکنی یاد می شود. اگرچه نظام حقوق بین الملل و دغدغه مندان مسائل حقوق بشری همواره در پی ایجاد تعادل میان حق بر آزادی بیان و محدودیت های بیان تنفرآمیز بوده اند و این دغدغه خود را در خروجی اجلاس ها و کنوانسیون های مختلف نشان داده است ولی اهمیت بالای این مسئله و تأثیری که بر نظم و امنیت ملی کشورها می گذارد باعث شده تا علاوه بر مقررات موجود در نظام حقوق بین الملل، دولت های قانونمند در راستای وظایف شان در حکمرانی خوب، به مقررات گذارهای همه جانبه داخلی در مقابله با نفرت پراکنی پرداخته و سیاست های دقیقی را در این خصوص اجرایی کرده باشند. هند و پاکستان اگرچه از لحاظ نظام حکمرانی و اجتماعی تفاوت های قابل توجهی با یکدیگر دارند ولی شکاف قومی مذهبی موجود در هر دو کشور باعث شده در معرض نفرت پراکنی و تبعات آن قرار گیرند و با الهام از یکدیگر در قانونگذاری، جزو کشورهای پیشرو آسیایی در تصویب قوانین مقابله با نفرت پراکنی قرار گیرند. جمهوری اسلامی ایران نیز مانند دیگر کشورها قوانینی در این زمینه تصویب کرده و هم اکنون درحال بررسی قانون جامعی در این خصوص است که در صورت تصویب مناقشات فراوانی را به دنبال خواهد داشت. در این پژوهش ابتدا به مفهوم بیان تنفرآمیز، تاریخچه قانونگذاری و روند بین المللی مقابله با نفرت پراکنی پرداخته شده و سپس با بررسی تطبیقی قوانین مختلف کشورهای هند و پاکستان و مقایسه آن با قوانین موجود در ایران، سعی بر این شده تا تفاوت های نحوه مقابله کشورهای مذکور با این پدیده مشخص گردد. لازم به ذکر است که این پژوهش تمام قوانین موجود در کشورهای مورد مطالعه را مورد بررسی قرار نداده و نگاهی کلی به این موضوع داشته است. مقایسه تطبیقی درباره موضوع مهم بیان تنفرآمیز که امروزه به یک دغدغه جهانی تبدیل شده، بررسی های دقیق تری را میطلبد که امید است در وقت مناسب به آن پرداخته شود.

کلمات کلیدی:

بیان تنفرآمیز، نفرت پراکنی، آزادی بیان، هند، پاکستان، ایران

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1183540>

